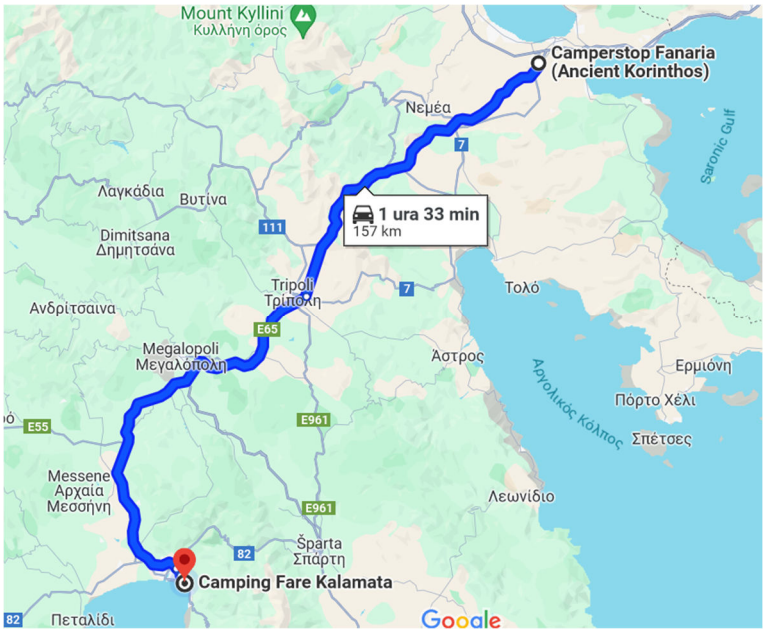

Današnja pot.

Še nekaj slik.

Avtodom v njihovi senci.

Vedno izobesiva našo zastavo.

11. DAN – RAZISKOVANJE KALAMATE

Avtokamp Kalamata (N:37.021118; E:22.143731), kjer sva udobno prenočila je od mesta Kalamata oddaljen okoli 4 kilometre. Leži neposredno ob peščeni obali. Dejansko se taka plaža z lokali vleče vse do centra mesta. V mesto vsakih 15 minut (ob vikendih pol ure) vozi minibus. Karta za eno smer stane 1,50 evra.

Ker sva današnji dan namenila obisku mesta in počitku, sva se v mesto z minibusom odpravila okoli 11. ure. Receptor nama je priporočil ogled muzeja starih vlakov na prostem, sedanji center mesta in staro mestno jedro.

Sledila sva napotkom receptorja in se najprej ustavila na stari železniški postaji. Google nama je povedal, da so jo zgradili leta 1892, ko je v mesto prišla tudi železnica, ki je bila za tisti čas in Peloponez nasploh izjemnega pomena. Stavba je enaka še danes, vključujoč sanitarije, ki jih niso kaj dosti obnavljali. Stavba danes služi gostinskemu lokalu. Železniška postaja in omenjena železnica je bila aktivna do leta 2011, ko so jo ukinili. Nekateri podatki pravijo, da občasno še sedaj do tu pripelje kak turistični vlak, a mesta kamor naj bi pripeljal nisva našla. Google pravi, da želijo železnico do Kalamate obnoviti in jo ponovno aktivirati. Danes je tukaj nekakšen park s številnimi prodajalci cvetja in starimi lokomotivami in starimi vagoni, kar je seveda na ogled obiskovalcem.

Pot sva peš nadaljevala v sedanje mestno jedro in v nadaljevanju v staro mestno jedro. Glede na to, da je danes nedelja, so bile trgovine več ali manj zaprte obratovali so le gostinski lokali. Glede na to, da se je bližal dež, sva najin sprehod po mestu kmalu zaključila na eni od avtobusnih postaj. Na avtobus je bilo treba čakati slabe pol ure, zato sva si v bližnjem lokalu naročila pol litra vode v plastenki in deciliter vina. To posebej omenjava zaradi cene, ki naju je presenetila. Plačala sva namreč le dva evra, v Sloveniji ne vem kje bi to dobila za tak znesek. V avtokamp sva se vrnila relativno zgodaj in si v avtodomu pripravila kosilo. Popoldan sva namenila počitku in pripravi na jutrišnji odhod naprej. Danes sva peš prehodila nekaj nad 4 kilometre.

Še nekaj slik.

Stara železniška postaja v Kalamati.

Tako je bilo še leta 2011, ko je do tukaj še vozil vlak.

Malo presenečenje, v centru Kalamate deciliter vina in pol litra vode za 2 evra.

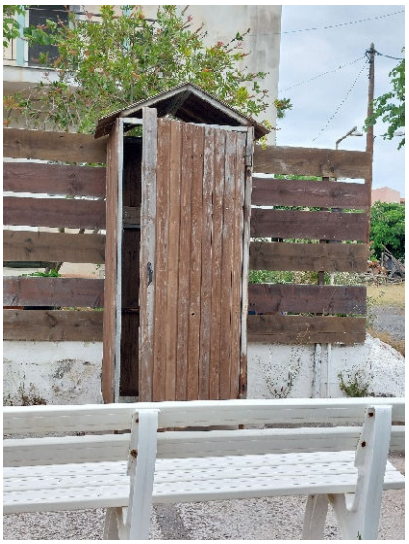

Star, a še delujoči tuš v kampu, tuširate se zunaj preoblečete v uti.

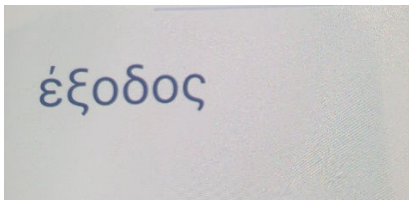

Če ne znaš Grščine je lahko tukaj težava, tole pomeni izhod. Google prevajalnik pa je seveda rešitev.

12. DAN - OD KALAMATE DO OLYMPIE

Zbudila sva se v sončno jutro in po jutranjem ritualu in zajtrku pripravila najin avtodom za nadaljevanje poti. To pomeni, da sva izpraznila odpadno vodo in kemični WC, plača bivanje v kampu in sicer 44,00 evrov za dva dni, ter v navigacijo vpisala koordinate kampa Diana v kraju Olyimpia (N:37.645664; E:21.623172). Po pregledu poti sva se odločila, da tokrat izbereva pot izven avtoceste, saj imava dovolj časa in tudi pot ni bistveno podaljšana, pa še okolico si bova lažje ogledala. Seveda sva morala obnoviti tudi zaloge hrane, zato sva se ustavila v bližnjem Lidlu in nakupila najnujnejše stvari.

Pot je potekala mirno, zastojev ni bilo zato sva lahko uživala ob razgledu po zanimivi pokrajini. No v dveh primerih se je cesta izrazito zožila in že sva se bala, da je najina navigacijska naprava ponovno ubrala kakšne poljske poti, a temu ni bilo tako, saj so kažipoti ob cesti kazali, da greva v pravo smer.

Po približno treh urah sva prispela v Camping Diana (N:37.645664; E:21.623172), kjer naju je sprejel prijazni receptor, ki se je spomnil, da smo prejšnji dan govorili

po telefonu in nama omogočil, da izbereva prostor. Odločila sva se za parcelo v bližini recepcije in bazena, ki ga imajo v kampu. Bazen že obratuje.

Kamp leži le 200 metrov od centra kraja in le 800 metrov od največje znamenitosti tega kraja in sicer stadiona, kjer so v antični Grčiji imeli olimpijske igre. Današnji popoldan sva izkoristila za ogled centra kraja in Arhimedovega muzeja, jutri pa bova dan posvetila ogledu arheoloških znamenitosti in muzeja olimpijskih iger.

Arhimedov muzej v Olympiji se, v nasprotju s tradicionalnimi muzeji, posveča fascinantnemu svetu starogrške tehnologije. Ponuja vpogled v genialnost Arhimeda, ki ni bil le matematik in fizik, temveč tudi inženir, astronom in izumitelj. Ogled muzeja je resnično poučen in navdihujoč, saj sva morala obnoviti kar nekaj znanja iz fizike. Zanimivo je tudi to, da muzej nima vstopnine, pač pa so veseli vsake donacije, ki jo obiskovalci pustijo. Tudi midva sva bila nad videnim navdušena in z veseljem pustila nekaj evrov.

Če sva včeraj pisala o nizkih cenah gostinskih lokalov v Kalamati, morava danes pisati o nenormalno visokih cenah v Olimpiji. Za dve kepici sladoleda brez čokoladnega preliva vas bodo oskubili za osem evrov. Vse cene tu so ekstremno visoke.

Danes sva prevozila 120 kilometrov, a vožnja ni trajala 1 uro in 33 minut ampak 3 ure in 5 minut, vključujoč nakup v Lidlu in še kaj. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

Današnja pot.

Še nekaj slik iz Arhimedovega muzeja.

Parabolno zrcalo, ki s pomočjo sončnih žarkov prižge ogenj.

Hodometer, kalkulator za merjenje razdalj.

Naprava s pomočjo katere so lahko dvigovali več sto kilogramov težke kamnite bloke.

Vstop v Arhimedov muzej.

13. DAN - OGLED OLYMPIE

Camping Diana (N:37.645664; E:21.623172) v mestu Olympia, kjer sva prenočila, je po 10. dneh bivanja v Grčiji, res daleč najboljši kamp, ki vam ga zelo priporočava, če boste potovali v teh krajih. Obiskati to mesto, torej mesto Olimpia, je skoraj nujnost, če ste v Grčiji, saj je njegova zgodovina impresivna.

Camping Diana je res lep kamp, kjer je zagotovljena varnost, tisto kar pa še preseneča, je seveda čistoča in vljudnost do gostov. Tudi bazen ima, ki sva ga do dobra izkoristila. Govorila sva z lastnikom kampa, ki nama je povedal, da je kamp ustanovil njegov stari oče leta 1975, ki je že takrat govoril o pomembnosti vljudnosti do gostov in o čistoči kampa. In še kako prav je imel. Njegovi nasledniki tradicijo očitno dobro nadaljujejo, zato vam ta kamp priporočava, da ga obiščete.

Dopoldan sva se odpravila raziskovati arheološko najdišče svetišča, znano po prvih olimpijskih igrah, ki so jih priredili v čast Zevsa leta 776 pred našim štetjem. Vsake štiri leta so organizirali olimpijske igre nepretrgoma nad 1100 in nekaj let.

Skozi vso to obdobje so tudi dograjevali kompleks prvih antičnih olimpijskih iger z različnimi stavbami. Najmogočnejša stavba je Zevsov tempelj. Zgrajeni so bili tudi športni objekti, vključno s stadionom in hipodromom. V rimskem obdobju so gradili nove hiše, vodovod in obnavljali kopališča. V 3. stoletju našega štetja je mesto prizadelo več potresov, ki so ga precej poškodovali. Kljub uničenju so še vedno organizirali antične olimpijske igre, zadnje so bile leta 393 našega štetja. Arheologi so dokazali, da so naravne katastrofe (potresi in poplave) v začetku 7. stoletja povzročile, da je bila naselbina precej hudo opustošena in opuščena. Arheološka izkopavanje antične Olympie so se začela leta 1829 in trajajo še danes.

Danes sva tako obiskala originalno prizorišče antičnih olimpijskih iger, kot tudi arheološki muzej, kamor so prenesli mnoge kipe iz najdišča antičnih olimpijskih iger. Končno sva za ceno 12 evrov po osebi, za vse tri objekte, obiskala še muzej antičnih olimpijskih iger. Cena 12 evrov za obisk vseh treh objektov je splošna cena, ki jo priznavajo za osebe stare pod 65 let. Upokojenci plačajo le 6 evrov. Ne glede na to da sva oba upokojenca po naših zakonih, tu veljajo njihovi zakoni, upokojitev pri 65. letih, torej ena karta za upokojenca, druga karta za delovno aktivno osebo.

Omenjeno olimpijsko najdišče so odkrili sredi 19. stoletja. Takrat je Pierre de Coubertin, znan tudi po reklu »važno je sodelovati ne zmagati« predlagal, da antične olimpijske igre obnovijo. To se je tudi zgodili leta 1896 v Atenah, kjer so bile prve moderne olimpijske igre. Te se vsaka štiri leta nadaljujejo vse do danes z izjemo druge svetovne vojne. Toda leta 1896 ni bilo vse tako, kot je danes. Pravila organizacije so se spreminjala in leta 1936 si je sam Hitler zaželel, da se na prizorišču antičnih olimpijskih iger prižge ogenj, ki naj potuje do prizorišča aktualnih olimpijskih iger, leta 1936 v Berlin. Ta tradicija se nadaljuje še danes.

Olimpijski ogenj današnjih dni prižgejo z odbojem sončne svetlobe v paraboličnem zrcalu pred Herinim templjem in ga z baklo odnesejo tja, kjer bodo naslednje olimpijske igre.

Prijaznemu receptorju sva zvečer dala še slovensko zastavo, ki jo bo obesil pred kamp skupaj z drugimi zastavami.

Danes sva peš prehodila nekaj nad 5 kilometrov.

Še nekaj slik.

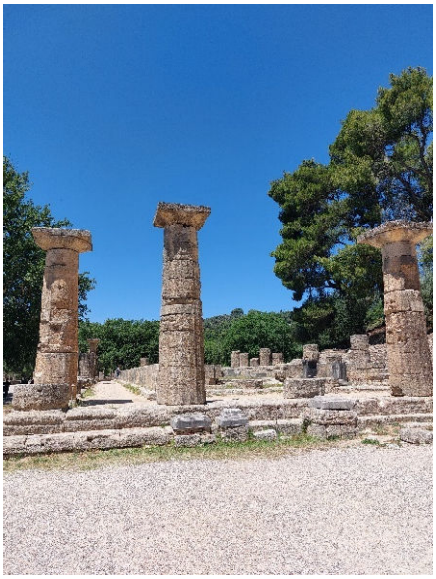

Na tem mestu izvajajo ceremonijo prižiga olimpijskega ognja.

Takole izgleda ceremonija prižiganja olimpijskega ognja. To je sicer posnetek plakata.

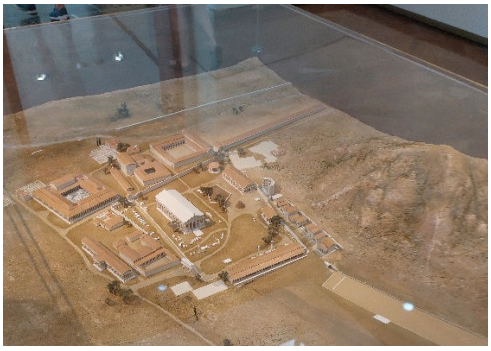

Maketa celotnega kompleksa antičnih olimpijskih iger.

Pogled na znameniti stadion za tek
antičnih olimpijskih iger.

14. DAN - OD OLYIMPIE PROTI PATRASU

Noč sva prespala kot ubita, zjutraj so naju zbudili sončni žarki. Po zajtrku sva izkoristila še bazen v kampu, ter opravila priprave za nadaljevanje poti. Prijaznemu receptorju sva plača 54,00 evrov za dve nočitvi, v navigacijsko napravo sva vnesla koordinate naslednjega kampa in sicer Camping Kato Alissos (N:38.149631; E:21.577645). Pot naju je vodila ob zahodni obali Peloponeza po naseljih saj danes nisva imela izbire plačljivih cest. Ko sva zapuščala mesto Olyimpia, sva v bližnjem lokalnem marketu obnovila zaloge hrane in vode.

Na cesti ni bilo gneče in promet je tekel tekoče. Sva pa opazila kar nekaj zanimivosti in sicer, kakšnih 100 metrov pred semaforjem utripata dve rumeni luči in opozarjata na bližajoč semafor. Ne glede na to, da je bila cesta ravna in relativno široka (trije pasovi), je promet urejen tako, da je srednji pas vsake toliko časa dodeljen eni ali drugi smeri vožnje, vseskozi pa je ločen s plastičnimi stebrički, tako da lahko hitrejša vozila varno prehitijo počasnejša. Naj opiševa še eno zanimivost, ki sva jo zasledila na cestah v Grčiji in sicer miniaturne kapelice, ki so postavljene ob cestah. Materialno so lahko zidane ali kovinske. Nekatere starejše kovinske so že popolnoma zarjavele in propadle, druge pa so novejše in bolj razkošne. Predvidevava, da so postavljene v spomin posameznikom, ki so izgubili življenje v prometnih nesrečah.

Po slabih dveh urah vožnje sva prispela v izbrani kamp, Camping Kato Alissos (N:38.149631; E:21.577645). Glede na to, da še ni glavna sezona je tudi kamp bolj prazen kot ne, no proti večeru je prišlo še nekaj gostov. Pred samim kampom je tudi restavracija, ki ima na vrtu veličastno 1000 let staro oljko pod katero lahko v senci posedite in kaj dobrega pojeste ali popijete. Tudi midva sva si privoščila kozarec lokalnega vina in uživala ob razgledu na Patras in veličasten most, ki ga bova jutri tudi prečkala, saj zapuščava Peloponez in se vračava na celinski del Grčije.

Danes sva prevozila 116 kilometrov, a vožnja ni trajala 1 uro in 18 minut ampak 1 ure in 55 minut, vključujoč nakup v lokalnem marketu. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

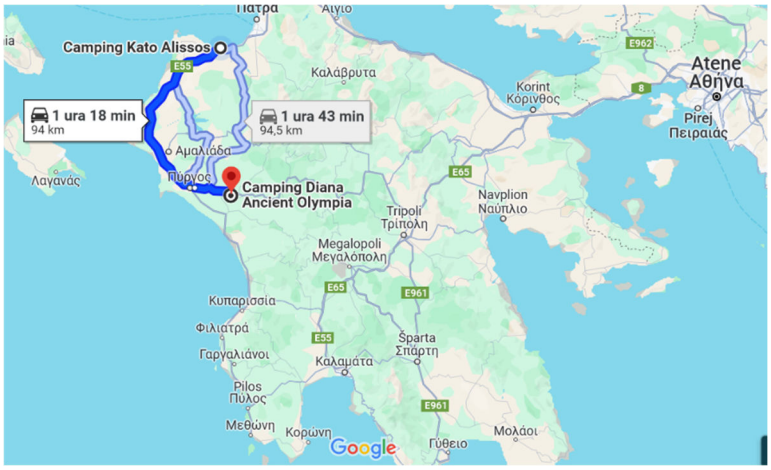

Današnja pot.

Sledi še nekaj fotografij.

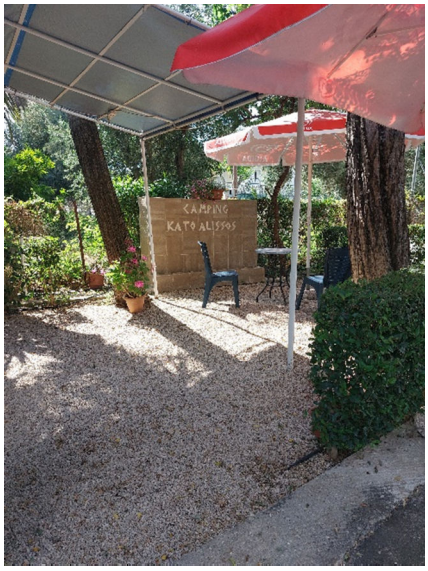

Pred recepcijo kampa.

1000 letna oljka.

Kosilo v kampu.

Lokalno vino postreženo v tradicionalnih kozarcih.

Značilne kapelice ob cesth Grčije, ki so postavljene v spomin umrlim v prometnih nesrečah.

15. DAN - MIMO PATRASA DO IGUMENICE

Camping Kato Alissos (N:38.149631; E:21.577645) je bil v najini dolgi zgodovini potovanj z avtodomom po Evropi drugi najslabši kamp, kjer sva kadarkoli bivala. Uradno imajo vse kar gost potrebuje, toda kamp je skrajno zanemarjen in ni vreden tistih piškavih 21 evrov, sploh pa ni vreden, da je v ACSI. Sanitarije so po najini oceni izpred druge svetovne vojne, saj tudi kovinske podboje sanitarij zaradi rje dobesedno razpadajo. Kampa vsekakor ne priporočava nikomur. Tudi računa nama niso izdali kar pomeni, da goljufajo tudi Grčijo.

Pot iz kampa je bila prava mala kalvarija, saj naju je navigacijska naprava vodila kaka dva kilometra po skrajno ozkih ulicah in prava umetnost, ob polžji hitrosti premikanja je bila, da avtodom ni bil deležen večjih prask ob oljkah.

Najin naslednji cilj je bil seveda most Rio-Antirrio ali most pri Patrasu, dolg 2880 metrov, gradili so ga pet let, odprt pa je bil leta 2004 teden dni pred začetkom poletnih olimpijskih iger v Atenah. Most je res veličasten in je slabih 500 metrov daljši od tistega na Pelješcu na Hrvaškem. No, to lepoto sva takoj za mostom tudi plačala v obliki 22,60 evra.

Najin današnji cilj je bil Camping Drepanos (N:39.509175; E:20.221483) v kraju Igumenica, torej že globoko v celinski Grčiji v smeri Albanije. Takoj na prvi cestninski postaji sva uslužbenko vprašala koliko cestninskih postaj je še do omenjenega kraja in koliko bova predvidoma plačala za najin »avtobus«. Na hitro je izračunala, da bova na vseh cestninskih postajah plačala še okoli 40 evrov. Po avtocesti sva nato vozila okoli polovico poti, nato pa sva se odločila

za vožnjo izven avtocest, pa ne toliko zaradi cestnin, kot zaradi panoramske vožnje. Vprašanje je če sva sploh kaj prihranila na račun cestnin, saj je vožnja trajala kar precej dlje kot po avtocesti.

V Camping Drepanos (N:39.509175; E:20.221483) sva prispela okoli 15.15 ure. Kamp je pravo nasprotje prejšnjega, saj je ob ASCI ceni 23 evrov za tukajšnje razmere solidno urejen kamp, ki nudi vse kar avtodomar pričakuje. Do mesta je sicer slabih pet kilometrov, avtobus ta čas žal še ne vozi, taxi pa je precej drag, kar 20 evrov v obe smeri.

Sledilo je ob avtodomu pripravljeno kosilo, ki pa je bilo posebno, ne po menuju ampak po poreklu sestavin kosila. V osnovi je šlo za rižoto z lisičkami in solato. Toda, riž je bil azijski, suhe lisičke sva imela s seboj, a so bile nabrane na Finskem, začimbe so bile od doma, zelena solata je bila grška, fižol pa italijanski. Sledil pa je kozarec španskega vina.

Danes sva prevozila 299 kilometrov, a vožnja ni trajala 3 ure in 31 minut ampak 5 ur in 35 minut. Povprečna skupna poraba goriva na celi relaciji od doma do tukaj je ostala na 9,2 litra na 100 kilometrov.

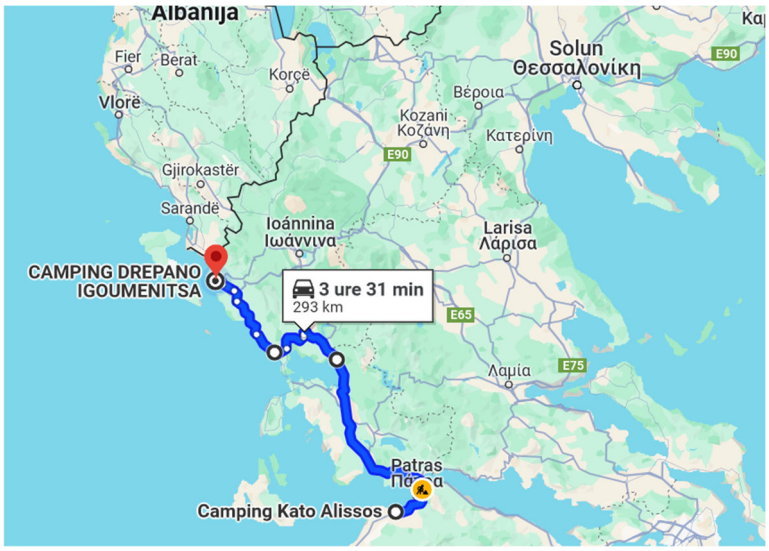

Današnja pot.

Še nekaj slik.

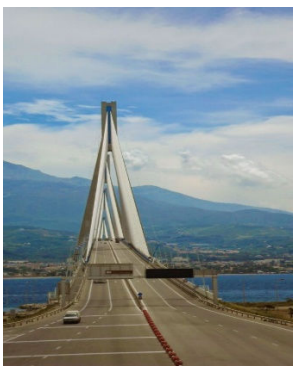

Most v Patrasu, slike so s spleta.

Kamniti most v Arti iz 17. stoletja.

Za kosilo sva naredila azijski riž s finskimi lisičkami in slovenskimi začimbami, grško zeleno solato z italijanskim fižolom, sledil pa je kozarec španskega vina.